

เปลวไฟกับปึกหมุด

SPARKS & LANDMARKS

มิตชี มูน
สาวแสบแอบสืบ
ตอน:

มิตชีกับพี่คุณย่าและแมวจอมซ่า
พร้อมพาคุณเข้าสู่โลกแห่งการไขปริศนา

TRIXIE SILVERTALE

วรรณภา วงษ์ฉัตร แปล

เปลวไฟกับปักหมุด SPARKS & LANDMARKS

www.facebook.com/LongdoPublishing

Trixie Silvertale
วรรณนา วงษ์ฉัตร แปลและเรียบเรียง

เปลวไฟกับปักหมุด SPARKS & LANDMARKS

By Trixie Silvertale

วรรณนา วงษ์ฉัตร แปลและเรียบเรียง

Thai Language Translation copyright © 2024 by Longdo Publishing

Ordinary Partnership

Copyright © 2020 by Trixie Silvertale

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH THE FIELDING AGENCY, LLC

1550-G Tiburon Boulevard, #528, Tiburon, CA 94920, U.S.A.

Through Silkroad Publishers Agency Co., Ltd. All Rights Reserved.

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2567

ISBN 978-616-8287-19-4

ราคา 300 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2567 โดยห้างหุ้นส่วนสามัญสำนักพิมพ์ลองดู
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ นอกจากได้รับอนุญาต

บรรณาธิการบริหาร: ภาวลี วงษ์ปิยะฉัตร **กองบรรณาธิการ:** ทีมงานสำนักพิมพ์ลองดู

พิสูจน์อักษร: วีรส จेतอง **ออกแบบปก:** สุธิดา เปลิ้นสายสืบ

ออกแบบรูปเล่ม: ชนกานต์ วงศ์ทอง

จัดพิมพ์โดย ห้างหุ้นส่วนสามัญสำนักพิมพ์ลองดู

31 ซ.คูบอน 27 แยก 34 ถนนคูบอน แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์: 02 509 3666, 08 6566 3809 โทรสาร: 02 509 3666

Facebook fanpage: /Longdo Publishing

E-mail: longdopublishing@gmail.com

พิมพ์ที่ : บริษัท วิชั่น พรีเมส จำกัด

29/9 หมู่ 2 ต.ลาดหลุมแก้ว อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140

โทรศัพท์ : 0-2147-3175-6

จัดจำหน่ายโดย บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์: 02 423 9999 โทรสาร: 02 449 9560-3

Homepage : <http://www.naiin.com>

จากใจสำนักพิมพ์และคนแปล

แล้วมิตซี มุนของเราก็เดินมาถึงเล่ม 4...เปลวไฟกับปักหมุด
ทั้งนี้ก็ด้วยแรงสนับสนุนจากผู้อ่านทุกคน เปลวไฟกับปักหมุด ยังคง
ไว้ซึ่งคติที่ซับซ้อนและเดินเรื่องแบบสลับๆ ชนิดที่อ่านรวดเดียวจบได้
สบายๆ เลยค่ะ

เมื่อตึกข้างร้านหนังสือเกิดไฟไหม้ และมีศพอยู่ในกองเพลิง
มันย่อมไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดา พ่อของมิตซีต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัย
คนสำคัญ เพราะตึกเป็นของเขา แต่คนตายเกี่ยวข้องกับอะไรด้วย งานนี้
มิตซีต้องทุ่มความสามารถอย่างมากเพื่อคลี่คลายคดี โดยมีกลุ่มก้อน
ที่ดูแล้วไม่น่าจะไปกันได้ แต่กลับแจกหน้าที่กันได้อย่างลงตัว ทั้งผี
คุณย่า พายแวกเกิดแมวจอมซ่า ซิลาสทนายความนักเล่นแร่แปรธาตุ
ทวิกกี และเอริกนายอำเภอสุดฮอตเกินห้ามใจ ขอบอกว่าเล่มนี้ทุกคน
มีบทบาทสำคัญมากค่ะ โดยเฉพาะพายแวกเกิดปีศาจหน้าซนที่ถูก
ตามใจจนเสียนิสัย

สำหรับกองเชียร์ของเอริก เล่มนี้นายอำเภอรูปหล่อของเราเริ่ม
ใจอ่อนกับมิตซีอย่างเห็นได้ชัด แถมยังเป็นช่วงวันวาเลนไทน์อีกต่างหาก
ฟินสุดๆ ค่ะ

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกคนที่สนับสนุนผลงานชุด **มิตซี มุนสาวแสบ**
แอบสืบ ของ Longdo Publishing นะคะ ขอขอบคุณจากใจค่ะ

Longdo ขออนุญาตนำข้อความบางส่วนของคุณ Trixie Silvertale
ผู้เขียนซีรีส์ชุดมิตซี มุนสาวแสบแอบสืบมาบอกแทนความในใจของสำนัก
พิมพ์อีกครั้งนะคะ

“การลองอ่านหนังสือเล่มใหม่เป็นความเสี่ยงเสมอ เราขอขอบคุณ

ที่คุณยอมเสี่ยงกับมิติที่ ๓ ถ้าคุณชอบเรื่องนี้ รบกวนคุณช่วยเขียน
รีวิวเพื่อให้ผู้อ่านคนอื่นๆ ตัดสินใจยอมเสี่ยงกับมิติที่ ๓ และผองเพื่อน
ด้วยเช่นกัน โปรดอย่ารู้สึว่าคุณต้องเขียนรายงาน แค่คอมเมนต์
สั้นๆ ว่า ‘อยากอ่านเล่มต่อไปในซีรีส์นี้จะแย่แล้ว!’ ก็พอจะช่วยให้
ผู้อ่านคนอื่นๆ ตัดสินใจได้แล้วค่ะ”

แล้วพบกันในเมือง ฟินเซอร์รีฮาร์เบอร์ นะคะ

ขอให้มีความสุขกับการอ่านค่ะ

Longdo Publishing

วรรณนา วงษ์จักร

กุมภาพันธ์ 2567

มันเป็นวันสำคัญวันหนึ่งของเมืองฟินเซอริฮาร์เบอร์ ถึงแม้ว่าเวลานี้ทะเลสาบจะกลายเป็นน้ำแข็งเลียบชายฝั่งของเมืองที่น่ารักของเรา และสายลมเย็นเฉียบของเดือนกุมภาพันธ์จะพัดหิมะให้หมุนวนแบบที่เดือนจันท์ให้ถึงฝุ่นที่จะปลิวฟุ้งแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ยในเมืองทะเลทรายอริโซนาก็ตาม แต่ที่นี้ก็ยังมีความหลายร้อยยื่นเปียดกันตามทางเท้าของสองฟากถนนเมนสตรีท

เส้นทางระหว่างถนนเซกันด์อเวนิวและเวิร์ดอเวนิวถูกปิดกั้นโดยลิ้นแข็ง ชมรมประวัติศาสตร์ฟินเซอริได้สร้างเวทีชั่วคราวขึ้นบนกลางถนนเมนสตรีท และตั้งอยู่หน้าร้านอาหารร้านโปรดของฉันพอดี

นายกเทศมนตรีแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอย่างเป็นทางการของเขา ซึ่งบังเอิญรวมไปถึงหมวกทรงสูงใบเบ้อเริ่ม และสายสะพายประจำ

ตำแหน่งตกแต่งด้วยลายลูก핀เชอร์รีวาดด้วยมือ พอเขาเดินขึ้นบันไดไปบนเวที เสียงปรบมือก็ดังกึกก้องไปตามท้องถนน

“สวัสดีครับ พลเมืองผู้นำรักของฟินเชอร์รีฮาร์เบอร์ วันนี้เป็นวาระแห่งประวัติศาสตร์!” ลมหายใจของเขาแขวนลอยอยู่ในอากาศที่หนาวเฉียบเหมือนเป็นกลุ่มคำเล็กๆ

อุณหภูมิที่หนาวเย็นแบบนี้ทำให้ทุกคนอยากมีข้ออ้างอะไรก็ได้ที่จะได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวๆ เสียงปรบมือจึงดังกึกก้องขึ้นอีกครั้งตามด้วยเสียงหัวเราะประปราย ฉันคิดว่าเป็นเพราะการเล่นคำของเขาเกี่ยวกับชมรมประวัติศาสตร์

“และร้านเมอร์เทิลส์ไดเนอร์ของพวกเรากำลังจะฉลองครบรอบสี่สิบปีของร้านด้วย”

เสียงให้ร้องดังมากขึ้น ตามด้วยผู้หญิงท่าทางเจ้ากี้เจ้าการสองคนกับผู้ชายหน้าตาบึ้งตึงอีกคนเดินขึ้นบันไดตรงไปหานายกเทศมนตรี “คุณสุภาพบุรุษและคุณสุภาพสตรีทั้งหลาย ผมขอแนะนำคณะกรรมการชมรมประวัติศาสตร์ของคุณ”

เสียงปรบมือเบาลงเยอะคลอด้วยเสียงพิมพ์หลายเสียง

ฉันเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งพลางมองไปตามชาวเมืองที่ยืนรวมตัวกันเป็นแถวๆ ไม่ต้องใช้อำนาจพลังจิต ฉันก็ดูออกว่าชมรมประวัติศาสตร์ฟินเชอร์รีไม่ใช่องค์กรสุดเลิฟของผู้คนที่นี่

สมาชิกชายหนึ่งเดียวของคณะกรรมการทั้งสามที่ดูฉลาดและมีสีหน้าผิดหวังตลอดชาติกำลังเดินไปที่ไมโครโฟน “สวัสดีครับ พลเมืองผู้นำรัก เป็นความภาคภูมิใจอย่างใหญ่หลวงของชมรมประวัติศาสตร์

ที่จะได้มอบรางวัลนี้แก่คุณโอเดล จอห์นสัน ความพยายามอย่าง
ทุ่มเทในการปกป้องกิจการของเขาให้เป็นส่วนหนึ่งในประวัติศาสตร์
ของเมืองนี้ตลอดสี่สิบปีที่ผ่านมา เป็นเรื่องที่น่าชื่นชมมากจริงๆ”

เสียงร้องเชียร์ “จอห์นสัน! จอห์นสัน! จอห์นสัน!” ดังก้องถนน
ฉันปรบมือให้ดังที่สุดเท่าที่มีมือในถุงมือขนสัตว์ของฉันจะดังได้ ฉันไม่คิด
จะพูดหรือกว่า ‘ความพยายามอย่างทุ่มเท’ ของโอเดลนั้น เป็นผลมา
จากความซื่อสัตย์ของเขามากกว่าความเสน่ห์ในเรื่องประวัติศาสตร์

“ขอเชิญคุณจอห์นสันขึ้นมabenเวทีหน่อยครับ”

ฉันยกมือขึ้นป้องตาจากแสงแดดจ้ายามบ่ายเพื่อมองหา แต่
ไม่เห็นมีใครในฝูงชนเดินไปทางเวทีเลย ฉันจำผมมวยสีแดงเพลิงที่
แดงดั่งๆ บนกระหม่อมของสาวเลิร์ฟคนโปรดของฉันได้ แทลลีเดิน
ลัดเลาะฝูงชนอย่างว่องไวเหมือนเป็นเด็กวัยรุ่น แม้ว่าเธอจะไม่รุ่นแล้ว
ก็ตาม

เสียงดังแบบสาวเลิร์ฟที่ต้องตะโกนในร้านอาหารของแทลลีดัง
กลบเสียงอะอะของฝูงชน “เขากำลังพลิกเบอร์เกอร์บนเตาอยู่! ขอเวลา
ฉันเดี๋ยว” เธอหายตัวเข้าไปในร้านอาหารที่ตั้งชื่อตามชื่อคุณย่าสุดที่รัก
ผู้ล่วงลับไปแล้วของฉันและเป็นผู้ร่วมก่อตั้งร้านนี้ โอเดลไม่เพียงแค
เป็นสามีคนแรกของคุณย่าเท่านั้น แต่เขายังเป็นเพื่อนคนแรกของฉัน
ในเมืองฟินเชอร์รี่ด้วย

ครูต่อมาแทลลีกลับออกมาโดยลากโอเดลที่คงต้องทะเลาะกับ
เธอตามหลังมาด้วย แทลลีบังคับเขาให้ถอดผ้ากันเปื้อนออก ฉันดีใจ
มากที่เขาไม่ได้แก้ทำให้อั้ววในเรื่องนี้

แทลลีลากเขาขึ้นเวที ฉันเห็นความเป็นเซฟเก่าของกองทัพอยู่
ภายใต้ท่าที่ภายนอกของโอเดลที่เขาขึ้นระวางตรงแบบทหารขณะรอให้
ผู้บังคับบัญชาอนุญาตให้เขาออกไปได้

หนึ่งในสมาชิกหญิงของคณะกรรมการทั้งสามเดินไปที่ไมโครโฟน
แล้วแสดงความเห็นเล็กๆ น้อยๆ ของเธอในวาระนี้ “ฉันคงต้องบกพร่อง
มากถ้าฉันไม่เอ่ยถึงอิซาดอรา เมอร์เทิล จอห์นสัน ฉันมั่นใจว่าพวกคุณ
ทุกคนต้องจำเซเลบตัวฉกาจของเราได้ เธอเป็นทั้งผู้สนับสนุนคนสำคัญของ
ของชมรมประวัติศาสตร์ และอาจจะเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎคนสำคัญของเรา
ด้วยเช่นกัน”

มีเสียงหัวเราะประปรายและเสียงโห่ร้องมากมาย

ฉันอาจจะมาอยู่ที่นี่ได้ไม่นานนัก แต่สำหรับฉันมันดูเหมือนว่าคุณ
ต้องรักหรือไม่ก็เกลียดชมรมประวัติศาสตร์นี้ คุณย้ายอยู่ในสถานการณ์
ที่สุ่มเสี่ยง เพราะมันฟังเหมือนกับว่ากลุ่มผู้สนับสนุนรายใหญ่ที่สุด
ของคุณอย่าหลังมรดกกรรมของท่านคือพวกที่คัดค้านชมรมนี้บางคน

“เพื่อเป็นเกียรติแก่การฉลองครบรอบสี่สิบปีของร้านอาหาร
แห่งนี้ ชมรมประวัติศาสตร์และสภาพอาคารค้าจะเป็นสปอนเซอร์ให้
ทุกคนรับประทานอาหารฟรีที่ร้านเมอร์เทิลส์โดเนอร์ในค่ำคืนนี้ และ
สัปดาห์หน้างานเทสต์ ออฟ เดอะ ทาวนในวันวาเลนไทน์ครั้งแรก
ของเราซึ่งเราหวังว่าจะได้จัดอีกทุกปี จะมีเจ้าภาพเป็นร้านค้าทุกร้าน
บนถนนเมน!”

สมาชิกคนที่สามและเป็นคนสุดท้ายของคณะกรรมการ
สามคนเดินไปที่ไมโครโฟนบ้าง “พวกคุณสามารถไปปรับตัวทำงาน

‘เทสต์ ออฟ เดอะ ทาวน์’ ได้ที่ร้านเมอร์เทิลส์ไดเนออร์และที่ร้านพิกกิลี่วิกกีจนถึงวันที่สิบสาม เวลานี้ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่จะขอมอบรางวัลอนุรักษ์ประวัติศาสตร์ให้แก่คุณโอเดล จอห์นสัน”

มีเสียงปรบมือและเสียงตะโกนว่า “เบอร์เกอร์ที่อร่อยสุดในเมือง”

ควินซ์ นิดเซนช่างภาพของหนังสือพิมพ์ประจำท้องถิ่นที่ทำงานให้กับหนังสือพิมพ์ ฟินเชอร์รีฮาร์เบอร์โพสต์ ของพ่อเขาและหนังสือพิมพ์ของโรงเรียนของเขา เดินแหวกทางผ่านฝูงชนมาถ่ายภาพด้วยกล้อง 35 มม.ของเขา เชื่อเถอะว่าฉันตกใจพอๆ กับคุณนั่นแหละเมื่อได้เจอเด็กนักเรียนมัธยมที่ยังใช้ศิลปะการถ่ายรูปแบบโบราณที่ใช้ฟิล์ม

แต่ฉันควรจะบอกคุณก่อนว่า โดยรวมๆ แล้วฟินเชอร์รีฮาร์เบอร์ดูเหมือนเป็นเมืองที่ถูกเทคโนโลยีลืมนั่น

รางวัลเป็นรูปปั้นเทพีสันติภาพถือดาซัง ซึ่งฉันคิดว่ามันเป็นภาพลักษณ์ที่แปลกมากสำหรับรางวัลของชมรมประวัติศาสตร์

“คุณจอห์นสัน โปรดรับรางวัล ‘ดาซังแห่งความสมดุล’ ซึ่งเป็นรางวัลสูงสุดของชมรมประวัติศาสตร์ ทางชมรมขอมอบให้คุณเพื่อเป็นเกียรติแก่ความพยายามของคุณในการจัดหาอาหารรสอร่อยให้กับชุมชนของเรามานานหลายสิบปีแล้ว ในขณะที่เดียวกันมันเป็นการอนุรักษ์ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของกิจการของคุณด้วย”

โอเดลก้าวไปข้างหน้า เขายกมือลูบผมสีเทาตัดสั้นเกรียน และจับมือกับกรรมการอย่างเก้อเขิน แน่نونว่าเขาจับมือกรรมการไม่นานพอที่จะให้ช่างภาพถ่ายรูป

ถ้ารู้ล่วงหน้า ฉันจะสอนเขาให้รู้จัก 'ป็นหน้าต่อหน้ากล้อง'

“เอาละ ก่อนที่พวกเราทุกคนจะเข้าไปในร้านอาหารเพื่อเลี้ยงฉลองกัน คุณอยากพูดอะไรสักหน่อยมั๊ยครับ โอเดิล”

รอยยิ้มน้อยๆ ผุดขึ้นบนปากของโอเดิลพร้อมกับรอยย่นรอบดวงตาสีน้ำตาลกาแฟขณะที่เขาก้าวไปหาไมโครโฟน แล้วพูดตามแบบฉบับของเขาซึ่งจะเรียกว่าเสน่ห์ของเขาก็ได้ “ถ้าพวกคุณคาดหวังให้ผมเสิร์ฟเบอร์เกอร์สองร้อยชิ้นในวันนี้ ผมควรกลับไปอยู่หลังเตาแทนที่จะมายืนเมาท์มอยอยู่ตรงนี้”

เสียงหัวเราะดังลั่นก้องถนนขณะที่โอเดิลลงจากเวทีด้วยความเร็วดุจสายฟ้าแลบ แล้วรีบแจ้นกลับเข้าไปในร้านอาหาร

นายกเทศมนตรีคิดว่าไมค์เพื่อพูดปิดงานอีกเล็กน้อย ซึ่งฉันไม่ได้ยินเพราะผู้คนพากันเบียดเสียดผ่านตัวฉันไปที่ร้านอาหารราวกับเป็นกระแสน้ำท่วมฉับพลันในแม่น้ำที่แห้งขอด

ฉันพุ่งตัวหลบไปด้านข้างได้ก่อนที่จะถูกกระแสน้ำผู้คนกวาดฉันเข้าไปในร้านเมอร์เทิลส์ด้วย ฉันพยายามเดินสวนกระแสบนทางเท้าเพื่อกลับไปยังร้านหนังสือ ฉันจะได้เล่าเหตุการณ์สำคัญครั้งนี้ให้คุณย่าฟัง

ฉันถอดกุญแจของเหลือองโบราณที่คล้องรอบคอออก และรู้สึกชื่นชมกับน้ำหนักของมันในมือฉัน ย้อนกลับไปทิวทัศน์ในตอนที่ฉันได้รับของเอกสารแปลกๆ ซึ่งใส่กุญแจดอกนี้ เงินสดปึกหนึ่ง และพินัยกรรมฉบับสุดท้ายของคุณย่าไว้ในนั้น ฉันกำลังค้างค้ำเช่าอพาร์ทเมนต์หลายเดือน และหูดหวิดจะถูกไล่ออกจากงานบาร์ิสต้าของฉันอยู่มร่อ

ต่อให้อีกล้านปีฉันก็ไม่วันนึกฝันว่ากุญแจดอกนี้จะเปิดเข้าสู่ร้านหนังสือแห่งหนึ่ง...กับอะไรอีกมากมายในร้านได้ มันเป็นกุญแจไขเข้าสู่โลกใบใหม่ของครอบครัว ทรัพย์สินสมบัติ และพลังจิต ฉันสอดกุญแจที่เป็นแท่งสามเหลี่ยมเข้าล็อก หมุนสามครั้ง และรู้สึกได้ว่าคุณย่ารออยู่ที่อีกด้านของประตู

ทันทีที่เปิดประตูไม้บานหนาหนักซึ่งแกะสลักอย่างวิจิตรงดงาม ดวงตาผีของคุณย่าก็สว่างวาบขึ้นด้วยความตื่นเต้น คุณย่าขยับสร้อยคอมุก และลูบกระโปรงผ้าไหมสลับผ้าแพรโปร่งของมาร์เซซาที่คุณย่าใส่ตอนฝังศพ “พวกเขาพูดถึงย่ามัยยะ พวกเขาพูดอะไรถึงย่าในพิธีฉลองบ้างมัย”

ฉันสูดดมกลิ่นหนังสือที่บอกว่าที่นี่คือบ้านแล้วหัวเราะเบาๆ มันยากที่จะเชื่อว่าผู้หญิงที่ตายก่อนวัยอันควรในวัยหกสิบกว่าคนนี้เป็นคนเดียวกับผีที่ยืนอยู่ตรงหน้าฉันในสภาพของผู้หญิงวัยสามสิบกว่าซึ่งท่านเลือกเอง ถึงแม้ว่าคุณย่าจะไม่มีตัวตนที่จับต้องได้ แต่อิโก้ของคุณย่ายังอยู่ครบ

“มิชิธรา อเคโลอิส มูน! ย่าขอบอกให้รู้นะว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับอิโก้เลย ย่าแค่ภาคภูมิใจในสิ่งที่ย่ากับโอเดลช่วยกันสร้างขึ้นมา”

ฉันชี้นิ้วปากตัวเองอย่างมีความหมาย “คุณย่ารู้กฎดีอยู่แล้วนะคะ ถ้าปากหนูไม่ขยับ คุณย่าไม่มีสิทธิ์ตอบ ห้ามแอบฟังความคิดของหนู เราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือคะ”

คุณย่ายกไหล่แล้วหายตัวผ่านกำแพง

“อย่าทำแบบนั้นสิคะ หนูจะเล่าให้คุณย่าฟังหมดเลย”

คุณย่าโผล่หน้าผ่านกำแพงกลับมา และเลิกคิ้วขึ้นอย่าง
กระตือรือร้น

“ผู้หญิงของชมรมประวัติศาสตร์คนนั้นพูดอะไรบางอย่าง
เกี่ยวกับว่าคุณย่าเป็นผู้สนับสนุนรายใหญ่ที่สุดของพวกเขา และก็เป็น
ผู้ฝ่าฝืนกฎที่แย่ที่สุดด้วย”

ส่วนที่เหลือของร่างผีคุณย่าโผล่พรวดผ่านกำแพงออกมา มือที่
เต็มไปด้วยแหวนกำหัดแน่นและเท้าสะโพกไว้ “ผู้ฝ่าฝืนกฎนั้นรี หล่อน
เรียกฉันว่าผู้ฝ่าฝืนกฎเนียนะ ช่างกล้า...” ดวงตาสีน้ำตาลอมทองของ
คุณย่าลูบควานด้วยโทสะ

“ใจเย็นๆ ค่ะ คุณย่าอิซาดอรา หนูไม่แน่ใจว่ามันเป็นคำพูด
แบบนี้ปะๆ หรือเปล่า”

“อย่าไม่สนว่าจะเป็นคำพูดว่าอะไร ย่าบริจาคเงินให้กับชมรมนั้น
มากกว่าที่พวกเขาจะมีปัญหาหาได้เยอะมาก!”

“มันเป็นวิธีที่ช่วยให้คุณรอดตัวจากการปรับปรุงอาคาร
ประวัติศาสตร์หลังนี้อ่างเวอร์วังใช่ไหมคะ”

คุณย่าเบิกตาโตอย่างขุ่นเคืองใจที่ذنพูดแทงใจดำ “อย่าไม่แน่ใจ
ว่าย่าเข้าใจความหมายของหลานหรือเปล่า”

“บอกตรงๆ นะคะ คุณย่าค่อนข้างชำแหละที่นี้เลยละ หนู
หมายถึงประตูลับ ตู้เสื้อผ้าใบใหญ่มีหมา พิพิธภัณฑน์ โรงรถ หนูคิดว่า
ทั้งหมดนี้มันไม่ถูกต้องในเชิงประวัติศาสตร์เลยนะค่ะ”

“อย่าปกป้องอาคารของโรงเบียร์ที่อยู่ข้างๆ และตั้งมาตรการ

หลายอย่างเพื่อรักษาลักษณะที่แท้จริงในเชิงประวัติศาสตร์ของคอกม้า และที่พนักงานเอาไว้อั้ ชมรมประวัติศาสตร์ก็เลยแสดงความชื่นชมในความพยายามของย้าด้วยการผ่อนผันให้ย้าตอที่ย้าขอปรับปรุงร้านหนังสือนี้”

“หนูคิดว่ามันเรียกว่าติดสินบนมากกว่านะคะ”

ประตูหน้าเปิดออก คุณย้าหายตัวไปทันทีเหมือนควันในสายลม ฉันทันทีไปเพื่อเตรียมเสนอความช่วยเหลือคนที่อาจจะเป็นลูกค้ำ แต่คำทักทายของฉันเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มกว้างเมื่อเห็นเงาของร่างพ่อฉัน บนหน้าต่างขนาดหกคูณหก

“พ่อ!”

เจคือบ ดันแคนลูกชายคนเดียวของคุณย้าก้าวยาวๆ มาหาฉัน ศีรษะและไหล่ของพ่อสูงตระหง่านค้ำตัวฉัน ศีรษะนั้นปกคลุมด้วยผมสีบลอนด์ขาวแบบเดียวกับฉันเปี้ยบ และเรายังมีดวงตาสีเทา ดูลึกลับเหมือนกันอีกด้วย ไหล่กว้างของพ่อจุ่มลงขณะที่พ่อรวบร่างฉันเข้ากอดอย่างอบอุ่น “ลูกสาวคนโปรดและ เพียงคนเดียว ของพ่อ เป็นยังไงบ้าง”

ฉันหัวเราะให้กับคำพูดเสริมในคำพูดทักทายของพ่อ หลังจากมีเรื่องประหลาดใจมากมายเหลือเกินเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวที่ฉันไม่เคยรู้ว่ามันตัวตน พ่อก็รู้ดีว่าไม่ควรพูดอะไรที่ทำให้ฉันคิดว่าพ่ออาจจะมีลูกสาวอีกคนอยู่ที่ไหนสักแห่ง ฉันอาจจะเสียแม่เร็วเกินไป แต่การเปลี่ยนแปลงจากเด็กกำพร้าวัยสิบเอ็ดปีที่สิ้นหวังและเคืองค้ำว้างอยู่ในสถานสงเคราะห์มาเป็นทายาทสาววัยยี่สิบเอ็ดที่มีพ่อผู้นำ

ประทับใจกับผีคุณย่า มันช่วยชดเชยเวลาที่หายไปได้มาก

“เราไปหลังร้านกันดีมั้ย” คำถามของพ่อเหมือนเป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ ฉันยิ้มอย่างอบอุ่นที่พ่อทำตัวตามสบายเหมือนอยู่บ้านตัวเอง

ฉันไม่จำเป็นต้องให้ชมรมประวัติศาสตร์บอกฉันหรือว่า ฟินเซอร์รีฮาร์เบอร์เป็นเมืองที่พิเศษมากแค่ไหน หัวใจฉันยืนยันแบบนี้ทุกเช้าเมื่อฉันตื่นนอนโดยมีผีคุณย่าคอยตามใจฉันทุกอย่างในอพาร์ทเมนต์หรูที่เป็นมรดกของฉัน

ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้เห็นฉันในตอนนี้นะจ๊ะ! หลังจากที่ฉันเปิดประตูสตูดิโออพาร์ทเมนต์เก่าโครมของฉันที่เมืองเซโดนาในอริโซนา และพบกับมรดกก้อนโต ชีวิตฉันก็เปลี่ยนไปอย่างมหัศจรรย์ ฉันหนีค่าเช่าที่ค้างจ่ายหลายเดือน หนีจากงานบาร์สด้าที่ถึงทางตันแล้ว และกระโดดขึ้นรถบัสนี้ที่เต็มไปด้วยผู้อพยพหนีชะตากรรมคนอื่นๆ แล้วก็มาถึงเอยที่นี่...ที่เมืองฟินเซอร์รีฮาร์เบอร์แห่งนี้

มันไม่ใช่การปรับตัวที่ง่าย และฉันทำผิดพลาดมากมาย อันที่จริงถ้าคุณลองไปถามนายอำเภอสุดหล่อของที่นี่ดูสิ เขาจะบอกคุณว่าฉันทำแต่เรื่องผิดพลาดตลอด แต่เรากลับมาพูดเรื่องที่ฉันพูดค้างไว้ดีกว่า วันนี้เป็นคืนวันศุกร์ ปกติแล้วฉันจะเข้าเมืองไปทำเรื่องผิดพลาดๆ ของฉัน แต่คืนนี้ฉันกำลังนั่งอยู่ในห้องด้านหลังของร้านหนังสือที่เป็นตึกสามชั้นสวยหรูซึ่งเวลานี้ฉันเป็นเจ้าของร้าน และกำลังนั่งเล่นสแครบเบิ้ล กลุ่มก๊วนของฉันคือ พนักงานที่มีเพียงคนเดียวผู้ซึ่งทำงานเพื่อความบันเทิงไม่ใช่เพื่อเงิน พ่อที่หายไปนานของฉัน และก็มีผีคุณย่า

ฉันกำลังเริ่มคิดจริงๆ ว่าคุณย่าเล่นสแครปเบลโด

“ฟังนะ สวณ้อย ย่าไม่เคยชี้โก่งอะไรเลยในชีวิตของย่า!”

ฉันทวนคำพูดกล่าวอ้างนี้ให้ผู้เล่นคนอื่นๆ ฟังด้วย เพราะฉันเป็นคนเดียวที่ได้ยินฝีมือคุณย่า เราทุกคนหัวเราะก๊ากขำฝีมือคุณย่า

“เมอร์เทิล อีชาดอรา จอห์นสัน ลินเดอร์ ดันแคน วิลลาเมท โรเจอร์ส หนูต้องขอบอกว่าผู้หญิงคนไหนก็ตามที่มีสามีหลายคนขนาดนี้ และมีเงินมากขนาดนี้...” ฉันเข้าไปที่ร้านหนังสือขนาดใหญ่ที่มีขาย เป็นบ้านของหนังสือฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกและหนังสือลึกลับหายากที่มีเป็นจำนวนมากจนน่าทึ่ง “...ต้องเคยชี้โก่งอะไรบางอย่างไม่ช่วงเวลาใดก็ช่วงเวลาหนึ่ง”

“ย่าไม่เคยโก่งนะ” คุณย่ายกแขนที่มีแต่เครื่องประดับอัญมณีขึ้นกอดอก และเชิดหน้าอย่างเย่อหยิ่งมาทางฉัน

“หนูคิดว่าคุณย่าออกตัวแรงไปหน่อยนะคะ”

ทวิกก็ยิ้มขณะวางคำของเธอลงบนช่องตัวอักษรคะแนนคุณสาม ‘H-U-S-S-Y’ ซึ่งแปลว่าผู้หญิงใจง่าย

ขณะที่คุณย่ามองทวิกก็เหยียบย่ำซ้ำเติม ดวงตาของคุณย่าก็เบิกกว้าง แล้วท่านก็อันตรธานหายไปผ่านกำแพงที่ใกล้ที่สุดเพื่อหนีการเยาะเย้ยของพวกเรา

“คุณย่าคะ คุณย่า” ฉันตะโกนเรียก “ดูเหมือนว่าหนูจำได้ว่า คุณย่าเคยบอกว่าคุณย่าได้พายแวกเก็ตมาจากการเล่นสแครปเบลโดแบบ ‘ไต้ดิน’”

“เมี้ยวววว” พายกระดิกหูที่มีฟูสีดำให้หมุนเหมือนจานดาวเทียม

อันเล็กๆ แล้วเลยอุ้งเท้าใหญ่สีน้ำตาลข้างหนึ่งของมัน

ในกรณีที่คุณพูดภาษาแมวคาราคัลไม่เป็น ฉันขอบอกว่านี่คือเสียง ‘แมวยีนยัน’ จากลูกน้อยมีขนที่ถูกตามใจจนเสียนิสัยของเรา

คุณย่ายืนหน้าผ่านกลับเข้ามาทางกำแพงเพื่อแก้ตัว “ยาไม่คิดว่ามันเป็นการเล่นขี้โกงอะไรเลย ยาเพียงแค่ทำในสิ่งที่จำเป็นต้องทำเพื่อช่วยชีวิตแมวน้อยที่น่าสงสารตัวนี้จากพ่อค้าสัตว์ต่างแดนที่ปล่อยให้มีนอดอาหารจนเกือบตาย”

ฉันยิ้มขณะคิดในใจว่าถ้าผีมีรัศมี...

“มิชิธรา! ยาคิดว่า...”

“คุณย่าคะ หนูต้องบอกคุณย่าอีกครั้งที่หนะคะว่าห้ามอ่านความคิดของหนู” ฉันชี้ที่ปากของฉันอย่างมีความหมาย “เพียงแค่คุณย่าอ่านความคิดได้ ก็ไม่ได้หมายความว่าคุณย่าควรจะทำ”

คุณย่าหมุนกลับมาที่ที่ของท่านที่โต๊ะแล้วพูดลอยๆ มาทางฉันว่า “ฟังเหมือนเป็นคำพูดดีๆ ที่ฟังปฏิบัติตามจริงๆ”

ถึงตาฉันซอกบ้างแล้ว “อะไรนะคะ คุณย่าหมายความว่าอะไรคะ”

ถึงแม้ว่าทวิกก็จะได้ยินเสียงผีคุณย่า แต่เธอก็เข้าใจอะไรได้เร็ว

ศีรษะใต้เรือนผมสีเทาขอยสันของทวิกก็อยู่นิ่งๆ ขณะที่ดวงตาสีน้ำตาลตวัดกลับไปกลับมาระหว่างฉันกับเก้าอี้ว่างตัวที่สี่ “คุณสองคนกำลังคุยกันแบบ ‘ว่าแต่เขาโอเหนาเป็นเอง’ หรือเปล่า”

พ่อฉันหัวเราะลงลูกคอเบาๆ

ฉันกับคุณย่าไม่สนใจพอ แต่หันมาจ้องทวิกก็ด้วยสายตาที่แกล้งทำเป็นประหลาดใจ

ทวิกก็หัวเราะเสียงแหลมอย่างเลือดเย็น และนี่คือคำอธิบายคำว่า 'ความบันเทิง' ที่ฉันเอยถึงเมื่อก่อนหน้านี้

ทวิกก็หอบหายใจแล้วพูดต่อว่า “การที่คุณไล่จับนายอำเภอผู้นำสงสาร...คุณเรียกเขาว่าอะไรนะ อ้อ ใช่ นายอำเภอสุดฮอตเกินห้ามใจ! การที่คุณไล่จับเขาไปทั่วเมืองนี้ มันทำให้ดูเหมือนกับว่าเขาเป็นเนื้อดิบชิ้นหนึ่ง และคุณเป็นหมาที่ค่อนข้างหิวโซ”

พอฉันหันมาด้วยความอึดอัดขณะเบนสายตาจากทวิกก็มามองฉัน

คุณย่าร่วมวงหัวเราะด้วย และดูเหมือนโถงอกที่แสงไฟสปอตไลท์ย้ายจากอดีตที่นำสงสัยของท่านไปได้

ฉันเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องด้วยการมองข้ามคำพูดที่ไม่ถึงกับหมิ่นประมาทโดยสิ้นเชิงนี้ “ไม่ว่าคุณย่าต้องทำอะไรก็ตามเพื่อให้ได้ตัวพายมา หนูขอบอกว่าหนูมีความสุขที่มีพายและมีร้านหนังสือแห่งนี้ค่ะ”

แม้ว่าประสาทสัมผัสพิเศษของฉันอาจจะยังพัฒนาไม่มากนัก แต่ไม่จำเป็นต้องมีพลังจิตระดับก้าวหน้าฉันก็รู้สึกถึงคลื่นความละเอียดแฉะใจที่กำลังไหลเป็นระลอกออกจากตัวทวิกก็ “คุณกำลังเล่นโก่งไข่ม้อย”

ทวิกก็นิ่งตัวแข็งที่อยู่กับศพ และไม่ยอมสบตาฉัน “คุณไม่รู้หรือว่าคุณกำลังพูดอะไร สาวน้อย”

คุณย่ามองฉัน ดวงตาผีของท่านเป็นประกายพราวระยับ

“อย่าคิดว่าหลานกำลังรู้ทันอะไรบางอย่างนะ มิตชี”

ฉันทยกมือขึ้นเสยผมสีบลอนด์ยาวยุ่งเหยิงของตัวเองพลางหัวเราะ
ลงลูกคอเบาๆ “ต้องเป็นคนแบบเดียวกันถึงจะดูกันออกใช่มั้ยคะ”

ทวิกก็เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ไม้เนื้อแข็ง แล้วชูสองมือขึ้นราวกับ
เป็นการปล้นบนรถไฟในหนังตะวันตกเก่าๆ “โอเค คุณรู้ทันฉัน ฉันทแอบ
ใส่ตัวอักษรตัวสองตัวเข้าไปด้วย”

คุณย่าทุบก้านไม้บนกระดานสแครบเบิล และแขนของคุณย่า
มีแรงมากพอจะทำให้แผ่นตัวอักษรสะเทือน

พอฉันทสะดุ้งและตัวตกลายตาไปซ้ายที่ขวาที่ “แม่ใช่มั้ยครับ”

ฉันทบมือพอบาๆ เพื่อปลอบใจ “ใช่ค่ะ คุณย่ากำลังยั่วะ”

ทวิกก็ดันเก้าอี้ถอยหลังแล้วเดินอาดๆ ไปจากโต๊ะ “พอกันที
สำหรับสแครบเบิลที่เล่นกับทายาทเศรษฐกิจนี้ที่เอาแต่ใจตัวเองและ
ผีเจ้าอารมณ์ ฉันทต้องกลับบ้านไปเลี้ยงหมาแล้ว”

“เมี้ยววว” พายแวกเก็ตชูฟ่อเป็นการเตือน หางกุดๆ ของมัน
กระดิกด้วยความโกรธ

“ไม่ต้องวิตกจ๊ะ พาย ทวิกก็ไม่มีวันพาพวกหมาของเธอมาที่นี่
หรอก”

ทวิกก็ก้มลงเกาหลีหลังที่โง่งขึ้นมาของพายแวกเก็ต “พวกมันทน
แมวป่าที่ถูกตามใจจนเสียนิสัยตัวนี้ได้ไม่ถึงสองนาที่หรอก”

พายแวกเก็ตครางดังลั่น และดูเหมือนพยักหน้าเห็นด้วย

ทวิกก็ย่ำเท้าในร่องเท้าบูตของนักบิတ်ที่เธอใส่เป็นประจำตรงไป
ทางประตูข้างที่เปิดออกไปสู่ชอย แล้วก็หยุดยืนได้แสงเงาร่องของ

ป้ายไฟสีแดงที่เขียนว่า ‘ทางออก’ ก่อนจะหันกลับมามองฉัน

“คุณลืมอะไรหรือไง”

ทวิกก็สั่นหน้า

ฉันมองลงไปทีแหวนอารมณ์เวทมนตร์ของฉันแล้วเห็นการ์ดบิงโกใบหนึ่ง “มันเกี่ยวข้องกับเกมบิงโกหรือเปล่า”

ทวิกก็สะดุ้งด้วยความประหลาดใจ เธอพยักหน้าช้าๆ

“หลานแปลข้อความได้เก่งมากจ๊ะ หลานรัก” คุณย่าพยายามตบหลังฉัน แต่เมื่อไม่มีอารมณ์รุนแรงอยู่เบื้องหลังการกระทำ มันจึงให้ความรู้สึกแค่เหมือนกำลังดึงหยากใยออกจากเสื้อสเวตเตอร์

“มีอะไร ทวิกก็ คุณต้องการอะไร”

ทวิกก็ยกไหล่พลางแคะเล็บ แต่ไม่ตอบ

พ่อฉันเป็นคนอ่านภาษากายตัวฉกาจ เขาถูกขึ้นยืนทันทีและบอกลา “พ่อก็ต้องกลับแล้วเหมือนกัน พ่อจะไปตักปลาน้ำแข็งสักสองวัน แล้วเราจะกินอาหารเช้าที่ร้านอาหารนั้นด้วยกันเมื่อพ่อกลับมา”

“รับทราบค่ะ” ฉันยิ้มแล้วกอดพ่อแน่น

พ่อเดินผ่านหน้าทวิกก็แล้วหายตัวไปในความมืดอันหนาวเย็น สายลมเย็นเฉียบเจือกลิ่นหิมะสร้างความหนาวเย็นในห้องตามหลังพ่อ

เมื่อพ่อออกไปแล้ว ทวิกก็ก็ดูประหม่อม่าผิดปกติ เธอหลุบตาลงและเคาะหัวรองเท้าบูตข้างหนึ่ง “ฉันอยากรู้ว่าคุณจะไปเล่นบิงโกกับฉันคืนพรุ่งนี้หรือเปล่า”

โธ่เอ๊ย ที่แรกฉันต้องเล่นสแครปเบลและดื่ม ‘น้ำอัดลม’ ในคืนวันศุกร์ แล้วทีนี้ฉันจะต้องใช้เวลาคืนวันเสาร์อยู่ที่บิงโกฮอลล์! นี่ฉัน

อายุสี่สิบเอ็ดหรือแปดสิบเอ็ดกันแน่

คุณย่าส่งข้อความโทรจิตบอกฉันอย่างรวดเร็ว หลานก็รู้ว่า
ทวิกก็ไม่เคยขอความช่วยเหลืออะไร มันอาจเป็นเรื่องสำคัญ

ฉันพยักหน้าแล้วถามต่ออย่างระมัดระวัง “คุณไม่ได้จัดฉากให้
ฉันมีนัดอีกแล้วใช่ไหม”

ทวิกก็หัวเราะดังลั่น “ไม่ใช่เลย ฉันคิดว่าอาร์ตต์เล่นโกในเกม
บิงโก และถัดจากเครื่องจับเท็จก็คือคุณนี่แหละที่เก่งที่สุดในแถบนี้”

หลังจากกลอกตาแบบอ้อยอิงอยู่นาน ฉันจึงยอมรับปาก “ฉันจะ
ไปที่บิงโกฮอลล์กับคุณบนเงื่อนไขข้อหนึ่ง”

“ว่ามาเลย สาวน้อย”

“คุณต้องพาฉันไปเล่นสแครบเบิ้ล ‘ไต้ดิน’ ที่ว่านั่นสักครั้ง”

ทวิกก็สั่นหน้า “ถ้าคุณไป เตรียมจัดงานศพของคุณได้เลย”
เธอย่ำโครมๆ ออกประตูข้างแล้วปิดประตูดังโครมขณะที่คุณย่า
หัวเราะหึๆ อยู่ข้างหลังฉัน “งานศพไม่ได้แย่มากอย่างที่เธอคิด”

เช้าวันเสาร์เริ่มต้นขึ้นอย่างสดใสและเช้ามาก (ตามมาตราฐานของฉัน) ตอนเวลา 10 โมง หลังจากเล่นเกม ‘พยายามจับแมวปีศาจ’ อันตื้นเต้นเร้าใจแล้ว ฉันก็มาลงเอยด้วยการเกาะอยู่กับชั้นบนสุดของบันไดไม้แคบๆ ที่ทอดจากระเบียงชั้นสองขึ้นไปจนเกือบถึงชั้นบนสุดของชั้นวางหนังสือที่มีสองชั้น ตอนที่คุณย่าดัดแปลงโรงเปียร์เก่าแห่งนี้ให้เป็นร้านหนังสือเบल्ส بُ๊ก แอนด์ แคนเดิล คุณย่าเก็บชั้นลอยที่โค้งวนรอบถังต้มเปียร์ขนาดใหญ่เบ้อเริ่มไว้ และแทนที่ท่อนทั้งหมดด้วยชั้นวางหนังสือไม้โอ๊กสั่งทำ

ฉันยึดตัวจากท่าเกาะบันไดที่หมั่นเหม็นนี้ไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ นิ้วมือฉันโบกบิดไปตามหนังสือบนชั้นบนสุดของร้านหนังสือ และทำให้ฝุ่นเวทมนตร์ปลิวฟุ้ง จริงๆ แล้วมันก็คือฝุ่นธรรมดาๆ

นั่นแหละ แต่ในสถานที่แบบนี้ ฉันรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องยกระดับศัพท์แสงของฉันขึ้นหน่อย

“ฉันดีใจที่ได้เห็นว่าในที่สุดคุณก็สนใจคลังหนังสือของตัวเองสาวน้อย” น้ำเสียงที่มีทุกอย่างยกเว้นความไพเราะของทวิกก็พนักงานอาสาสมัครของฉันดังแทรกความเงิบขึ้นมา “ฉันไม่แน่ใจว่ามันเป็นชุดนอนแบบไหน แต่ดูเหมือนว่ามันไม่เอื้อต่อการขึ้นไปหีบของบนที่สูงๆ เลยจริงๆ” เสียงหัวเราะสะใจเน้นย้ำคำพูดขณะที่รองเท้าบูตของทวิกก็ย่ำโครมๆ ลงบนชั้นบันไดโลหะของบันไดวน

โชคดีที่ทวิกก็เดินออกไปก่อนที่จะอธิบายเรื่องชุดนอนที่เป็นชุดหมีลายกวางเรนเดียร์ของฉัน หรือเหตุผลว่าทำไมฉันถึงลุกมาเล่นกายกรรมบนบันไดแต่เข้าแบบนี้

เป็นความลับระหว่างคุณกับฉันนะคะ ชุดนอนพวกนี้เป็นเครื่องเตือนใจให้นึกถึงชีวิตของฉันที่ต้องกินอยู่อย่างกระเปียดกระเสียสในเมื่อทะเลทรายก่อนจะได้รับมรดก และก่อนที่จะย้ายมาอยู่เมืองที่เกือบถึงแคนาดาแห่งนี้ อย่างไรก็ตามก็ดีตัวเร่งปฏิกิริยาการป็นปายของฉันไม่ใช่ใครที่ไหน แต่มันคือทายาทปีศาจหน้าขน...พายแวกเก็ต

แปลกมากกว่าตอนที่คุณย่ำทิ้งมรดกสถานที่แห่งนี้ไว้ให้ฉัน คุณย่าลืมนบอกว่าฉันจะได้รับมรดกเป็นแมวปีศาจตัวหนึ่งที่จะขโมยชุดชั้นในดีๆ ของฉันไปซ่อนไว้ในชอกบนสุดของชั้นหนังสือที่ฉันพูดถึงไปเมื่อก่อนหน้านี้

และคุณฟังไม่ผิดค่ะ ‘ชุดชั้นในดีๆ’ เวลานี้ฉันเป็นทายาทเศรษฐินีที่มีมูลนิธิช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และสารพัดทุกอย่าง ดังนั้นฉันจึงมี

กางเกงชั้นในสวยหรู และมีเยาะด้วย แม้ว่าจริงๆ แล้วฉันจะซื้อชุดชั้นในใหม่ทุกครั้งที่พายี่ห้อคันลั่นซึกของฉันได้สบายๆ แต่ฉันไม่ชอบเปลืองเงินโดยเปล่าประโยชน์

ฉันเคยต้องดื่มกาแฟควบที่ซิงแล้วซิงอีกจนกว่าที่กรองจะขาด และอาบน้ำเย็นเฉียบในสตูดิโอพาร์ตเมนต์ที่ไม่น่าไว้ใจ เหล่านี้ยังไม่ใช่ความทรงจำที่ห่างไกล บางครั้งฉันก็อาจจะลืมไปว่าฉันโชคดีมากแค่ไหน แต่...

“หลานขึ้นไปเขย่งเตียงกอยท่าอะไรบนนั้นจะ หลานรัก”

ตอนนี้ฉันมีเหตุผลอื่นที่ต้องหากางเกงชั้นในตัวใหม่เพราะฉันตกใจจนฉี่รดอีกแล้ว “คุณย่าคะ! หนูบอกคุณย่ากี่ครั้งก็หนแล้วจะให้เข้ามาหาหนูแบบซ้าๆ และมีประกายวิบวับเวลาที่คุณย่ากลับมาจากอาณาจักรผีอะไรก็ตามที่คุณย่าหายตัวเข้าไปในนั้น”

แขนที่พอกไปด้วยเครื่องเพชรพลอยยกขึ้นกอดอกอย่างหงุดหงิด มือที่ประดับด้วยแหวนหลายวงจับสร้อยมุกเล่นอย่างเหม่อลอย “จริงๆ แล้วย่าไม่ได้ไปไหนเลย หลานก็รู้ว่าย่าออกจากร้านหนังสือนี้ไม่ได้ ย่าคิดว่าย่าแค่ปรับตัวเองให้อยู่ในโหมดพลังงานต่ำ หลานก็ไม่เห็นย่าแล้ว”

“ย่าคิดว่ายังงั้นหรือคะ”

“แฮม ย่าเพิ่งมาอยู่ในโลกของผีได้ไม่นานเท่าไร มันไม่ได้มีคู่มือชี้แนะอะไรเหมือนในหนังที่มีเด็กสาวคนหนึ่งกับพ่อแม่เธอ”

“บีเทิลจิวซ์ ใช่มั้ยคะ คุณย่ากำลังจะอ้างอิงถึงหนังเรื่อง บีเทิลจิวซ์หรือคะ”

คุณย่าโบกแขนรวากับกำลังโบกเรียกแครอน¹ “อย่าพูดอีกเป็นครั้งที่สามเชียวนะ! มันคือวิธีที่หลานจะปลูกเขาขึ้นมา!”

คุณย่าทำตาเล็กลักจนฉันอดไม่ได้ “คุณย่าคิดจริงๆ หรือคะ ว่าถ้าหนูพูดคำว่า ปี...”

มือที่เป็นเหมือนอากาศธาตุปิดปากฉันแน่นด้วยริ้วแรง เหมือนมือข้างนั้นมีตัวตน ความตกใจและความรู้สึกที่สัมผัสได้ของพลังงานที่ไฉนน้ำหนักแต่มีความแข็งแรงทำให้ฉันเจียบเสียงลงได้

แต่ฉันบังเอิญรู้ความลับของคุณย่า ฉันจึงแค่คิดให้ดังที่สุดเท่าที่จะดังได้ว่า ปีเทิลจุยซ์!

แน่นอนว่าคุณย่าได้ยินความคิดของฉัน

เราทั้งคู่กลั้นหายใจรอ ซึ่งแน่นอนว่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเรา คนใดคนหนึ่ง

แต่ไม่มีรถลูเบอร์ลายทางของผีแล่นมาจากโลกหลังความตาย

“คุณย่าก้าวหน้าขึ้นมากับการจับต้องวัตถุในโลกด้วยพลังผีของคุณย่านะคะ แต่จงอย่าเชื่อในสิ่งที่คุณย่าเห็นในหนัง หนูอาจจะ เป็นนักศึกษาในโรงเรียนสอนการสร้างหนังที่เลิกเรียนกลางคันก็จริง แต่แม้กระทั่งคนอย่างหนูก็ยังรู้ว่า ไม่ว่าคุณย่าจะเรียกชื่อผีกี่ครั้ง กี่หนก็ตาม พวกเขาไม่ค่อยยอมทำตามที่คุณย่าบอกหรอกค่ะ” ฉัน เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งไปทางคุณย่า

“โอ๊ย มิตซึ! หลานช่างแสบจริงๆ” คุณย่าสวมกอดฉันแล้วเสยผม

¹ Charon เป็นคนแจวของเทพเฮดิสผู้นำวิญญาณคนที่เพิ่งตายข้ามแม่น้ำสติกซ์จากโลกมนุษย์ไปยมโลก - ผู้แปล

ที่ปรกหน้าฉันขึ้นเพื่อจะได้จูบหน้าผากฉัน

ความรู้สึกซาบซึ้งเข้าครอบงำ ฉันลืมนึกไปว่าฉันกำลังป็นอยู่บน
บันไดสูงขึ้นมาหลายชั้น

เท้าฉันลื่น

แขนฉันแกว่ง

ก้นหนักๆ ของฉันถูกแรงดึงดูดของโลกดูด

คุณคงเคยเห็นฉากในหนังเวลาที่ทุกอย่างชะลอช้าลง และชีวิต
ของคนคนนั้นผุดวาบขึ้นตรงหน้า หรือพวกเขาหลบกระสุน แต่นั่นไม่ใช่
สิ่งที่เกิดขึ้น

ฉันพุ่งจู่ตกลงไปหาพื้นซึ่งอยู่ห่างลงไปทีชั้นหนึ่ง ตรงสุดทางเดิน
รูปตัวยูของโรงเบียร์เก่าเป็นพื้นที่ค่อนข้างแคบ และแทบไม่มีช่องว่างให้
กับบันไดสูงยี่สิบฟุต ดังนั้นขณะที่ฉันลื่นหายหลัง ฉันจึงร่วงข้ามราวกัน
ลงไปโน้สิ่งที่ดูเหมือนเป็นการเดินทางเที่ยวเดียว

ด้วยเหตุนี้เมื่ออะไรบางอย่างผลักหลังฉัน และทำให้ฉันกระเด็น
ออกห่างจากราวแกะสลักด้วยมือลงไปบนระเบียงแคบๆ จึงเป็นธรรมดา
ที่ฉันจะต้องนอนแน่นิ่งและขยับเขยื้อนไม่ได้

“เสียงดังอะอะอะไรกันเนี่ย” ทวิกก็ย่าโครมๆ ออกมาจากห้อง
ด้านหลัง เธอยืนรออยู่จิตใจหนึ่งก่อนจะเดินขึ้นบันไดวน

ผู้หญิงที่เป็นเพื่อนสนิทของคุณพยายามที่ท่ายังมีชีวิตอยู่รีบ
เดินลื่นๆ มาหาร่างที่นอนแผ่หลาของฉันด้วยสีหน้าเป็นกังวลห่วงใย
มากกว่าที่ฉันคิดว่าจะเป็นไปได้ ปกติแล้วเธอไม่ค่อยแคร์กับการเล่น
อะไรแผลงๆ แบบสาววัยยี่สิบกว่าๆ ของฉันเท่าไรนัก “มิดซี” เธอก้มลง

มองสบตาสีเทาของฉันทะมึง “หัวคุณฟาดพื้นหรือเปล่า”

คุณย่ากำลังหมุนวนไปมารอบๆ ด้วยความตื่นตกใจกับการที่ฉันทะ
ร่วงลงมานบนพื้น สลับกับความดีใจในความสามารถใหม่ของตัวเอง

สมองฉันทะประมวลไม่ได้ทั้งสองอย่าง

ทวิกก็ตัวสั่นอย่างแรง “อิชาดอรา ใช้คุณหรือเปล่า เกิดอะไรขึ้น
กับเด็กคนนี้”

ทวิกก็ไม่ได้รับคำตอบ เพราะเธอไม่สามารถเห็นหรือได้ยิน
คุณย่า

และก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไร พายแวกเก็ตก็เดินวนขนาด
เข้ามาจับขอบยางของชุดชั้นในที่ฉันทะยังถืออยู่ในมือ แล้วมันก็เดินจาก
ไปด้วยมาดของผู้ชนะ

มันได้ผลสำหรับฉันทะ “โรบิน พายแวกเก็ต กูดเฟลโลว์!” ฉันทะ
โง่หัวขึ้นมองมันเดินหายไปนอกห้องหนังสือ

“ดูทรงแล้วคุณยังไม่ตาย คุณควรอยู่ให้ห่างจากบันไดก่อนดีกว่า
จนกว่าเราจะหาเข็มขัดนิรภัยให้คุณได้นะ เจ้าหญิง” ทวิกก็ส่ายหน้า
พลางหัวเราะเบาๆ ตลอดทางลงบันได “มีน้ำแข็งอยู่ในช่องฟรีซ” เธอ
ตะโกนบอกขณะลงบันได

ฉันทะถนัดด้านหลังศีรษะและสะดุ้งตกใจเข้าลึกๆ หลายครั้ง
“คุณย่าคะ”

“อยู่ตรงนี้ล่ะ หลานรัก หลานโอเคดีม๊าย ย่าทำให้หลานบาดเจ็บ
หรือเปล่า”

“ทำให้หนูบาดเจ็บม๊ายนะรี หนูคิดว่าคุณย่าอาจจะช่วยชีวิตหนูไว้